teine eluſõna? Kelle peale loodad ſa? Mõtle järel! Seſt kitſa ukſe peal on pealkiri: „Tee aru!“ See on ülespandud ka ſelle ukſe peal, kuſt ſurres pead läbipugema — ei ſa ſiis peaſe, olgu et täna ſilmad kõrwad kinni paned! Parem hakka täna aru tegema, ſiis ei jää wiimaks liig raskeks. Ja kõiges asjus tuleb ſiis aru teha, ſiin üht aga nimetan: Kas oled Jumalale elanud, kas oled truuwiks jäänud oma Issandale? — Kas wõid öölda: „Ma usun, armas Issand, aita minu uſkmata ſüdant!“ — Kes nõnda wõib öölda, ſellel andku Jumal wana aasta wiimſel tunnil ſuurt rahu! —

Aga kõik ei wõi, ja kui ennaſt ühtlaſe paneme Jumala pale ete ſeisma nagu üks mees (eks meie ole üks mees, üks iho Issanda ees?) wõi, ſiis ſüda kurwastuſeſt tahab katkeda, ſeſt kõikidel ei ole enam ſee üks ja ainus Õnnistegija; neid on ka, kes temale ſelga põõrnud! kes ennaſt arwawad paremat Õnnistegijat leidnud olewa, kes inimeſe ſõna

walguſeks pannud, kes iſe riide- ja toiduſewärki patu kateks peawad, kellel palwe ja ſelge Jumala ſõna õppetus naeruks ja teutuſeks on. Oh wennad! kõik üheſt jugu-wõſaſt, ühe keelemurdega — olime tänini üks kari Issanda ees, ühe usu ees, nüüd ei ole enam. Täna, wana aasta wiimſel tunnil waatab Issanda ſilm ülewelt meie peale: kari on labutatud; muiſt käiwad kõrwaliſt teed, mis Juhan Leinpärk nende ees laiaks talland, ei tea enam, kuſt Õnnistegijat leida, ei tunne oma tee otſa. Tee aru oma majapidamiſeſt! ütleb nüüd Issand neile ja meile kõikidele. Eks meie ole kõik ſelle asja juures ſüalused? Nägime hunti karja hulka tulewa, nägime kül kohe hundi hambaid lamba alli naha al — kas wõitleſime tema wastu? Mõni ja mitu pidas ſeda naljaks. Silmaga nägime, kuda tuhanded petuſe tõeks panid — kas meie oma poolt — mees ehk naene, wend ehk õde, — kas andſime Jumala igaweſe tõe